

Amts 6te Valgtreds i Bordet for os. Vi have slet ikke andet at gøre end ganske simpelt at finde os deri. Naal vi ere jo et Mindretal, det er der ikke Tvivl om, i denne Sag, og vi maa finde os i, hvad Flertallet beslutter. Men vi ville paa ingen Maade finde os i at tie stille. Vi ville protestere derimod saa godt, saa stærkt og saa højt, som vi for-maa. Dernæst giver det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds et ganske mærkeligt og ejendommeligt Billede af Bestaffenheden af sin Forhandlingspolitik derved, at han foreskaffer Mindretallet, at naar det vil stille en Opfordring til den høje Regering, saa skal Mindretallet dermed have givet til Rende, at det uden videre vil være bundet til, hvad Regeringen foreslaar, at det uden videre vil følge Regeringen i tykt og tyndt! Det skal være Forhandlingspolitik, at naar man ønsker en eller anden Sag fremmet, skal man straks, uden videre, uden Kritik, uden Vædringer, ja vel ogsaa uden Forhandling tage det Forslag, som bliver forelagt! Jeg har ellers troet, at det var den rette Forhandlingspolitik, naar man tog imod ethvert Forslag, der blev forelagt, med Velvilje og med ærlig Vilje til at søge at føre det igennem til Lov, men at det ikke kunde være Meningen, at man dermed affaar sig fra paa det ene eller andet Punkt at søge at ændre Forslaget, at tilføre det saadanne Forbedringer, som man fra sit Standpunkt kunde anse for ønskelige, og hvorom man i alt Fald kunde ønske at forhandle med den høje Regering og det høje Ting her oven paa. Men det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds gør her tykt Nar af Mindretallet. Naar det kommer og opfordrer Regeringen til at stille Forslag, saa medfører efter hans Mening Forhandlingspolitikken, at saa ere vi uden videre bundne ved det Forslag, som den høje Regering maatte forelægge os! Hvordan det ærede Medlem har tænkt sig, at vi skulle gøre, fik vi et Billede af forleden Dag ved Forhandlingen om Statslaanet. Da saa vi, hvordan det ærede Flertal, hvordan Meningsfællerne af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds uden videre accepterede Regeringens Forslag, ikke vilde taale nogen Vædring og betegnede vore Vædringer som Sten, der vare lagte i Vejen for Forslaget, betegnede dem som noget, vi slet ikke i vort Hjerte mente. Ja, saa de gif endog, saa vidt, at de betegnede sig som de rette og ægte Venner af den Sag, som vi ved vore Vædringsforslag søgte at kæmpe for.

Naal! Forholdet er jo altsaa det, at den foreliggende Sag med Vold og Magt skal presses igennem, og det kunne vi selvfølgelig ikke forhindre. Det høje Flertal —

eller, naar jeg ser paa Tallet, skulde jeg vel snarere sige det „lave“ Flertal — har det jo i sin Magt at føre denne Sag igennem, uden at vi kunne forhindre det, men vi ville selvfølgelig udtale vor Mening derom, udtale vor Mening om det uretsfærdige og det skadelige i den Maade, hvorpaa denne Sag skal ordnes; mere kunne vi ikke gøre. Den skal føres igennem med Vold og Magt, og, som det lader til, skal den presses igennem, over al menneskelig Forstand. Vi have allerede set, hvorledes det gif i Udvalget. Det er meget skønt, naar et Udvalg arbejder saa stærkt, og jeg vilde ønske, at alle Udvalg, der ere nedsatte her af dette høje Ting, vilde arbejde saa stærkt; jeg vilde f. Eks. ønske, at det Udvalg, som er nedsat om det Valgtreksforslag, jeg har indbragt, vilde arbejde lige saa stærkt, som Udvalget om Valgtreksforslaget har arbejdet. Det er der altsaa i og for sig ikke noget at sige til; det kan være rigtigt, naar blot Udvalget vil give Mindretallet den fornødne Tid til at gøre sine Anskuelser gældende, hvilket det efter Betænkningen lader til, at det har stortet noget paa, i alt Fald har Flertallet jo ikke en Gang givet sig Tid til i Udvalgets Betænkning at besvare Mindretallets Bemærkninger. Vi se altsaa gennem Udvalgets Behandling, at denne Sag skal presses igennem, og vi se det ogsaa i de Blade, som støtte sig til det ærede Flertal. Skønt vi i Dordags i al Spagfærdighed udtalte os om den foreliggende Sag, saa ser jeg dog allerede om Søndagen til min store Overraskelse i „Nationaltidende“, at det, der er slet om Dordagen, er et Tegm paa — Obstruktion! I Artiklens Overtskrift er der ganske vist søjet et Spørgsmaalstegn til denne „Obstruktion“, men naar man kommer lidt længere ned i Artiklen — jeg finder denne Artikel tillige aftrykt i to andre Blade: „Dagens Nyheder“ og „Dagbladet“ — ser man, at „det er tydeligt nok, at det er en ny Form af den gamle Wisnepolitik, et Forsøg paa Obstruktion, paa at hale Afgørelsen ud, mulig ikke ikke i det albeles uendelige, men dog . . .“ o. s. v. Det forekommer mig at være et ret stift Stykke, at de, der ønske at se denne Lov ført igennem, have et saa uanstændigt Hastværk, at de allerede efter den første Dags Forhandling ikke undse sig for i deres Blade at bestyldte os andre her i Salen, der ønske at give denne Sag en indgaaende Behandling, for Obstruktion. Det er den Slags Sigtelser, som kun gøre ondt værre, den Slags Sigtelser, som man paa det bestemteste maa tilbagevise og have sig frabedt. Jeg vil haabe, at der ikke kommer flere af den Slags frem, ellers vilde jeg blive nødsaget